

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΑ'

Συνδρομή ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Ἀγγέλου.

7 Νοεμβρίου 1882

ΤΟ ΑΚΟΥΣΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Συνέχεια καὶ τέλος, (δὲ σελ. 690)

KB'

Ἐπαρόδος τῆς τύχης.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Ζωηρὸς προσπαθὼν ν' ἀπαλα-
λαγῇ, μᾶς κυττάζου.

— Τόσον τὸ καλλίτερον! ἀνέκραξεν ὁ Πινσὼν·
ἤθελα, παιδί μου, ὅλη ἡ πόλις νὰ ἐγνώριζε τὴν
διαγωγὴν σου καὶ ὁ Βοαζολὴς προπάντων. . . .

Ὁ μηχανικὸς διέκοψε τὴν ἐκφώνησίν του, ὅπως
ἐναγκαλισθῇ ἐκ νέου τὸν Ζωηρὸν· εἶτα ἐπανέλα-
θεν. — Ἴδου λοιπὸν ἡ ἐξήγησις τοῦ προβλήματος
τὸ ὁποῖον εὕρισται τόσον παράδοξον. Ἐνῶ ἐγὼ
ἔτρωγα τὸ πουλί καὶ ἔπινα τὸ καλὸν κρασί, σύ. . . !
Καὶ ἔκαμα τὴν ἀνοησίαν νὰ πιττεύσω ὅτι δις-
σκέδαζες!

— Βέβαια διςσκέδαζα, κύριε· μὴ ἀμφιβάλτετε
διόλου. Ἄν δὲν χροστᾶμε τίποτε εἰς τὸν ξενο-
δόχον, ἂν ἠδυνήθητε νὰ φάγητε τὸ πουλί, τὸ
ὁποῖον σᾶς δῶριζεν ὁ ἱατρός, αὐτὸ ἔγεινε χάρις
εἰς τὸ μικρὸν δῶρον, ὅπου μοῦ ἔκαμαν, ὡς ἐνθυ-
μείσθε, οἱ ἐπιβάται τοῦ *Karadā*. Πρὸ δεκαπέντε
ἡμερῶν ὅμως, ὅταν εἶδα ὅτι τὰ τάλλαρα ἔφρευγαν
ἀπὸ τὰ χερίά μου σὰν πουλιά, ἤρχισα νὰ σκέ-
πτωμαι. Ἐνόμισα ὅτι εἰς μίαν τοιαύτην πόλιν
δὲν εἶνε δύσκολον νὰ εὕρη κανεὶς ἐργασίαν, καὶ
δὲν ἠπατήθην. Μόλις εἶχα μίαν ὥραν ὅπου ἐτρι-
γύριζα εἰς τὸν λιμένα, ὁπότεαν νὰ καὶ φθάνῃ ἕνα
κατὰ ἀμερικανικόν. Ὁ ναύκληρός του ἐζήτηε κα-
νένα διὰ νὰ κυλίσῃ τὰ βαρέλια, τὰ ὁποῖα ἐπρό-
κειτο ν' ἀποβιβάσῃ. Παρουσιάσθην ἐγὼ καὶ τῷ
προσέφερα τὴν ὑπηρεσίαν μου. Αὐτὸς κατηναχο-
ρηστικὸς ὅπου μὲ ἄκουσε νὰ βμιλῶ ἀγγλικά, ἐ-
δέχθη ἀμέσως. Ἀπὸ τότε ἐξηκολούθησα αὐτὸ τὸ
ἐπάγγελμα. τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε δύσκολον.

— Δὲν εἶνε δύσκολον! ἐκραύγασεν ὁ Πινσὼν.
Ἀκούετε τὸν παλληκαρᾶ! νὰ κινή πράγματα πολὺ
μεγαλείτερα ἀπ' αὐτὸν μὲ τέτοιον ἥλιον! καί. . .
Ἔλα ν' ἀναπαυθῆς, παιδί μου· κάθησ' ἐδῶ εἰς
τὸν ἴσκιον. Εἶνε τώρα ἡ σειρά μου νὰ ἐργασθῶ.

— Κύριε, ἐφώνησεν ὁ Ζωηρὸς, ἐπιστρέψατε εἰς
τὸ ξενοδοχεῖον καὶ μὴ ἐκτίθεσθε, μήπως καὶ ἀρ-
ρωστήσετε πάλιν· αὐτὸ τὸ ἔργον δὲν εἶνε διὰ σᾶς.

— Ἀπατάται, παιδί μου, κάθε ἐργασία εἶνε
τίμιον πράγμα καὶ τὸ παράδειγμά σου τὸ ἀπο-

δεικνύει λαμπρῶς. Ἄς ἴδοῦμεν! πρόκειται λοι-
πὸν νὰ κυλίσωμεν αὐτὰ τὰ βαρέλια ἀπ' ἐδῶ ἔως
τὸ Τελωνεῖον;

— Μάλιστα· ἀλλ' ἀφήσατέ με νὰ τὰ κυλίσω
μόνος μου· θὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον
ὅταν τελειώσω.

— Ἐργαζόμενοι καὶ οἱ δύο θὰ τελειώσωμεν
ἐνωρίτερα.

Ὁ Πινσὼν μετ' ὄλας τὰς παρατηρήσεις καὶ
τὰς ἱκεσίας, ἐκβαλὼν τὸ φόρεμά του ἐβόηθητε τὸν
Ζωηρὸν νὰ κυλίσῃ τὰ βαρέλια. Ἡ θεὰ ἀνθρώπου ἀ-
νήκοντος εἰς τὴν λευκὴν φυλὴν καὶ καταγινομένου
εἰς ἔργον ὅπερ ἐν ταῖς χώραις ἐκεῖναις ἀποκλειστι-
κῶς ἐξασκεῖται ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἄλλων φυ-
λῶν, ἐξήγειρε τὴν γενικὴν περιέργειαν, μεταξὺ δὲ
τῶν δραμόντων περιέργων ἦτο καὶ ὁ πρόξενος, ἐξ-
ερχόμενος κατὰ τύχην τὴν ὥραν ἐκείνην ἐκ τοῦ
Τελωνείου.

— Σεῖς ἐδῶ, κύριε! ἀνέκραξεν ἐκθαμβος, σεῖς
ἐργάζεσθε εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον! . . . Καὶ πῶς εἴσθε
ὠχρὸς; Μήπως ἦσθε ἀσθενής;

Ὁ Πινσὼν ἐν ὀλίγοις τῷ διηγήθη τὰ κατὰ τὴν
ἀναχώρησιν, τὴν ἀσθενειάν του καὶ τὴν διαγωγὴν
τοῦ Ζωηροῦ.

— Πῶς δὲν ἐσκέφθης, μικρὸ μου, εἶπεν ὁ πρό-
ξενος πρὸς τὸ μειράκιον, νὰ ἔλθης νὰ μὲ εὕρης
καὶ νὰ μοὶ διηγηθῆς αὐτά;

— Δὲν ἔξευρα ἂν θὰ μὲ ἐδέχεσθε, κύριε· καὶ
ἔπειτα ἡ θεὰ—Πιτς, μία παλαιὰ φιλενάδα μου,
μοὶ ἔλεγε πάντοτε ὅτι καλλίτερα εἶνε νὰ ζητῇ
κανεὶς ἐργασίαν παρὰ ἐλεημοσύνην. Ἄν οἱ ναῦται
δὲν μοῦ ἔδιδον ἐργασίαν, τότε θὰ ἤρχομην πρὸς
σᾶς, διὰ νὰ μὴ ἀφήσω τὸν κ. Πινσὼν νὰ στερηθῇ
τὸ παραμικρόν.

Ὁ πρόξενος ἤγαγε τὸν μηχανικὸν ὑπὸ τὴν
σκιάν τοῦ κτιρίου τοῦ Τελωνείου.

— Κύριε, τῷ εἶπεν, σᾶς ἔγραψα πρὸ τριῶν ἡ-
μερῶν εἰς Ἰαλάπαν, νομίζων ὅτι εἴσθε ἐκεῖ. Θὰ
ἐμάθετε βεβαίως ὅτι τὸ ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιον
ὅπερ περιεμμένον ἐπὶ ἀπολώσθη.

— Ὅχι! ἀνέκραξεν ὁ Πινσὼν, στρεφόμενος
βιαίως πρὸς τὸν Ζωηρὸν.

— Δὲν ἠθέλησα νὰ σᾶς θῶσω αὐτὴν τὴν εἰδήσιν,
εἶπε τὸ παιδίον, διότι εἴξευρα ὅτι θὰ σᾶς δυσηρέ-
στει.

— Περιφνημ! εἶπεν ὁ μηχανικός· ἰδοὺ ποῦ ἡ

αίμαλωσία μας παρατίνεται ἐπὶ ἓνα μῆνα εἰσέτι!

— Τί σημαίνει; εἶπεν ὁ Ζωηρός· δὲν φοβεῖσθε πλέον ἀπὸ τὸν κίτρινον πυρετόν. . .

— Ἄλλ' ἐσὺ, μικρέ;

— Ἐγὼ δὲν τρέχω κίνδυνον, διότι, καθὼς φαίνεται, ὁ κίτρινος πυρετός δὲν ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ.

— Καὶ δι' αὐτὸ τὰ φονεύει, ἐπιθύρυσεν ὁ πρόξενος. — Κύριε, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Πινσὼν, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ ἔλθητε εἰς τὴν οἰκίαν μου αὐριον. Ἐγὼ κάτι νὰ σᾶς εἶπω.

Ἐπιθυμῶ νὰ μεταβῆ εἴτα, παρὰ τὰς ἰκεσίας τοῦ προξένου, ὁ μηχανικός ἠθέλησεν ἐπιμόνως νὰ βοηθήσῃ τὸν Ζωηρὸν διὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὴν ἐργασίαν του.

Τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν ὁ Πινσὼν εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προξένου.

— Ἰδοῦ, τῷ εἶπεν οὗτος λαμβάνων κύλινδρον χάρτου καὶ παρουσιάζων αὐτὸν πρὸς τὸν μηχανικόν· τοῦτο εἶνε τὸ σχέδιον τῆς ἐπισκευῆς τῆς κρηπίδος τοῦ λιμένος τῆς Βέρα-Κρούζ. Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ ὑπάρχουσι ὑπολογισμοὶ περὶ τῆς ἀντιστάσεως, ἣν παρέχουσι κατὰ τῶν κυμάτων ὁ σίδηρος, τὰ ξύλα, καὶ οἱ λίθοι· ἀλλ' οἱ ὑπολογισμοὶ οὗτοι, κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν, δὲν εἶνε ἀκριβεῖς. Ἐπιθυμῶ νὰ ἐξετάσῃ αὐτοὺς ἄνθρωπος εἰδήμων. Ἐπιθυμεῖτε ν' ἀναλάβητε τὴν ἐξέτασιν ταύτην καὶ νὰ μοὶ ὑποβάλητε τὰς παρατηρήσεις σας;

— Σᾶς ζητῶ τεσσάρων ἡμερῶν προθεσίαν, εἶπεν ὁ Πινσὼν ἀφοῦ ἐφυλλομέτρησε τὰ παρουσιασθέντα πρὸς αὐτὸν ἔγγραφα.

— Ἐχετε ὅσον καιρὸν θέλετε, εἶπεν ὁ πρόξενος· δὲν ἐπείγει ἡ ὑπόθεσις.

Ἐπανελθὼν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὁ Πινσὼν, ὅστις ἀνέκτα ἤδη ἐν τάχει τὰς δυνάμεις του, ἐτέθη πάραυτα ἐπὶ τὸ ἔργον. Ἐνόησεν ὅτι ὁ πρόξενος ἔμελλε νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ διὰ τὸν κόπον του, διὰ τοῦτο ἀντέστη καὶ ἠμπόδισε τὸν Ζωηρὸν νὰ μεταβῆ εἰς τὴν ἐπιμοχθὸν τῆς ἡμέρας ἐργασίαν.

— Ἄφησε, ἄφησε, μικρὲ εἶπεν· ἂν μᾶς βιάσῃ ἡ ἀνάγκη θὰ ὑπάγωμεν νὰ ἐργασθῶμεν μαζὶ καὶ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα θὰ εἶνε καλὰ τότε. Ἐν τοσούτῳ σπούδαζε τὰ Ἰσπανικὰ.

— Ἀρχίζω νὰ τὰ δοιμῶ ὀλίγον, εἶπεν ὁ Ζωηρός.

Τῷ ὄντι μετὰ τῆς εὐκολίας, μεθ' ἧς τὰ παιδιὰ μανθάνουσι ξένην τινα γλῶσσαν, ὅταν θέλουσιν νὰ καταγείνωσιν, ὁ Ζωηρός ὠμίλει ἤδη ἀρκετὰ ἐλευθέρως, ὥστε νὰ μὴ εὐρίσκῃται πλέον εἰς ἀμηχανίαν.

Μετὰ πέντε ἡμέρας ὁ Πινσὼν ἐπέστρεψε πρὸς τὸν πρόξενον τὰ δοθέντα αὐτῷ ἔγγραφα μετὰ πολλῶν σημειώσεων καὶ παρατηρήσεων. Ὁ πρόξενος ὡς προκαταβολὴν ἐνεχείρισε τῷ μηχανικῷ διακόσιαι φράγκα, τῷ ἐνέπνευσε δὲ τὴν ἐλπίδα

ὅτι τὰ σχεδιασθέντα ἔργα ἦτο πιθανὸν ν' ἀνατεθῶσιν εἰς αὐτόν. Πλὴν δεκαπέντε ἡμέραι παρήλθον καὶ οὐδὲν ἐγένετο. Ὁ Πινσὼν ἀνακτήσας ἤδη ἐντελῶς τὰς δυνάμεις του, ἤσθάνετο διπλάσιαν ὀρεξιν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, μικρὲ μου, εἶπε προῶν τινα πρὸς τὸν Ζωηρὸν, ὅσον περισσότερον ἐξαντλοῦνται τὰ χρήματά μας, τόσον περισσότεραν ὀρεξιν αἰσθάνομαι. Ὁ πρόξενος μᾶς ἐλησμόνησε, κατὰ τὰ φαινόμενα, καὶ θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ ἐπιστρέψωμεν πάλιν εἰς τὴν παραλίαν νὰ ἐργαζώμεθα.

— Ἄν, μὲ ἀφίνετε νὰ κάμω αὐτὸ, πρὸ ἡμερῶν θὰ εἶχομεν τώρα καυπόσα χρήματα κατὰ μέρος. . .

Ἄλλὰ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν μιγὰς τις προσελθὼν ἐκ μέρους τοῦ προξένου προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ μεταβῆ εἰς τὸ προξενεῖον τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν ἐνάτην.

Ὁ μηχανικός μετέβη κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν.

— Τὸ ναυάγιον τοῦ ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου ἐπὶ τῶν ὑφάλων τῶν Σκορπιῶν ἐπιβεβαιούται, εἶπεν ὁ πρόξενος τῷ Πινσὼν ἄνευ ἐτέρου προοιμίου· σᾶς δίδω ἀποτόμως τὴν εἰδήσιν ταύτην, διότι ἐκ τοῦ περιστατικοῦ τούτου ἀναβάλλεται ἐξ ἀνάγκης ἢ εἰς Εὐρώπην ἐπάνοδός σας καὶ οὕτω θὰ μείνετε ἐπὶ ἕξ ἔτι μῆνας εἰς Μεξικόν.

Ὁ Πινσὼν ἔκλινε τὴν κεφαλὴν· ἐσκέφθη τὴν ὁδὸν Νολλέ, τὸν Βοαζολῆν, τὴν Λιβερπούλην, τὸν Φούλτωρα καὶ δὲν ἀπήνησε.

— Εἶσθε μηχανικός καὶ ἱκανώτατος μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ὁ πρόξενος, διότι ὑπέβαλα τὸ ἔργον, ὅπερ μοὶ ἐπεστρέψατε εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα τῆς πόλεως καὶ οὗτος ἀνεγνώρισε τὴν ἱκανότητά σας.

Ὁ Πινσὼν ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὸ προοίμιον τοῦτο, σᾶς τὰ λέγω ὅμως διότι ἔχω νὰ σᾶς κάμω σπουδαίας προτάσεις. Σᾶς εἶπον ἄλλοτε ὅτι ἔγραψα εἰς Ἰαλάπαν, νομίζων ὅτι εἶχετε ἐγκαταστή ἐκεῖ.

— Ναι, εἶπεν ὁ Πινσὼν.

— Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔχετε χρήματα καὶ ὅτι πρέπει νὰ περιμείνητε πέντε μῆνας, πρὶν ἐπιστρέψητε εἰς Γαλλίαν.

Ὁ Πινσὼν ἀνύψωσε καὶ κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον καταφάσεως.

— Λοιπὸν πλούσιός τις γαιοκτῆμων τῆς Θεομῆς Γῆς, ὁ δὸν Ἀμβρόσιος Λέρδο, σκοπεῖ νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὰ κτήματά του πάσας τὰς νεωτέρως ἐφευρέσεις, ἀντικαθιστῶν τὰ ἐν χρήσει μέσα, ὧν ἕνεκα τὸ Μεξικόν τοσούτο καθυστερεῖ σήμερον κατὰ τὴν γεωργίαν καὶ τὸ ἐμπόριον. Ὁ δὸν Ἀμβρόσιος μοὶ ἔγραψε νὰ τῷ προμηθεύσω ἐξ Εὐρώπης ἓνα μηχανικὸν ἱκανόν, ὅπως πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του. Προσφέρει μισθὸν ἐκ τριάκοντα χιλιάδων φράγκων κατ' ἔτος· καὶ πλὴν

τοῦ ποσοῦ τούτου λίαν κολακευτικὴ εἶνε ἡ ἰδία καὶ ἡ δόξα τοῦ νὰ φέρῃ τις εἰς πέρας τοιαύτην ἐπιχείρησιν. Αἱ ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως, ἦν σὰς ἔδωσα πρὸς μελέτην, παρατηρήσεις καὶ σημειώσεις σας μοὶ ἀπέδειξαν τὰς γνώσεις σας· δέχσθε νὰ γείνητε ἐπὶ τρία ἔτη ὁ ἀρχιμηχανικὸς τοῦ κτήματος Χερονιέρ καὶ νὰ διαθέσητε καταλλήλως τὰ ἑκατομμύρια ἅτινα ὁ δὸν Ἀμβρόσιος προτίθεται νὰ ἐξοδεύσῃ.

Ὁ Πινσὼν διέμεινε σιγῆλὸς καὶ βρωδῶδης. Οὕτω ἡ ἀλληλένδετος σειρά τῶν περιστάσεων, ἥτις παρὰ τὴν θέλησίν του ἤγαγεν αὐτὸν ἀπὸ Βατινιόλλης εἰς Βέρα-Κρούζ, προσέφερεν νῦν αὐτῷ ἀπροόπτως τὴν θέσιν, ἣν ὤνειροπόλοι ν' ἀποκτήσῃ ὁ Βοαζολῆς. Οἶον ἀλλόκοτον πρᾶγμα ἡ τύχη!

— Ἐχετε ἀνάγκην βεβαίως ἡμερῶν τινῶν διὰ νὰ σκεφθῆτε; ἠρώτησεν ὁ πρόξενος.

Ὁ Πινσὼν ἐτήρησε σιγὴν ἐπὶ τινὰς εἰσέτι σιγμάς. Θέσις ἀποφέρουσα τριάκοντα χιλιάδας φράγκων κατ' ἔτος καὶ ἔχουσα ὡς προορισμὸν τὴν βελτίωσιν μιᾶς χώρας ἥτ' οὐκ ἀδύνατον νὰ ἐξεγείρῃ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἡκιστα φιλοδόξου. Καὶ ὅμως ὁ Πινσὼν ἐσκέπτετο ν' ἀποποιηθῇ, ὅτ' αἴφνης ἀνεμνήσθη τοῦ Ζωηροῦ. Διὰ τριάκοντα χιλιάδων φράγκων ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ πλούσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ παιδίον ἐκεῖνο, πρὸς ὃ ὄφειλε τὴν ζωὴν.

— Δέχομαι, κύριε, εἶπεν ἔγειρόμενος καὶ σὰς εὐχαριστῶ ἐν βάθους καρδίας.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ Πινσὼν ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιον, δι' οὗ ἀνεδέχετο ἵνα, διὰ τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἐπιστήμης καταστήσῃ ὅσον ἔννεστι τελειότερον τὸ κτήμα Χερονιέρ, σχεδιάζων καὶ ἐπιστατῶν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πάντων τῶν ἀναγκαίων πρὸς τοῦτο ἔργων.

— Ἐγάματε τὴν τύχην σας, τῷ εἶπεν ὁ πρόξενος· ὁ δὸν Ἀμβρόσιος εἶνε ἄνθρωπος λίαν γενναϊδῶρος, καὶ θὰ ζήσετε εἰς χώραν παρθένον, ἣν δὲν ἐπισκέπτεται παντάπασιν ὁ κίτρινος πυροτός.

Ὅτε ὁ Πινσὼν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εὔρε τὸν Ζωηρὸν ἐξ ὀλοκλήρου ἠσχολημένον εἰς τὴν σύνθεσιν Ἰσπανικοῦ θεάματος· ἐπλησίασε σιγῶν, ἔχωσε τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια καὶ ἐξήγαγεν αὐτὰς πλήρεις χρυσῶν νομισμάτων, ἅτινα ἔρριψε βιαίως ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ Ζωηρὸς ἐσκίρτησε καὶ ἔβλεπεν ἄφωνος τὸν σύντροφον αὐτοῦ, ὅστις τὸν ἐνηγκαλίζετο καὶ τὸν ἐσφιγγε μετὰ παραφορᾶς.

— Κύριε, εἶπεν ἐπὶ τέλους τὸ παιδίον, βλέπων τὸν μηχανικὸν ῥίπτοντα καὶ ἐτέρας δράκας χρυσῶν νομισμάτων ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰς ποῖον ἀνήκουον αὐτὰ τὰ χρήματα;

— Εἰς ἐμὲ καὶ εἰς ἐσέ.

— Ποῖος σὰς τὰ ἔδωκεν;

— Ἡ Πρόνοια! αὐτὴ θέλει νὰ γείνης πλούσιος· μοὶ ἐπιτρέπει ἵνα σοὶ πληρώσω μέρος τοῦ χρέους μου.

Ὁ Πινσὼν καθεσθεις τότε διηγήθη διὰ μακρῶν εἰς τὸν μικρὸν τοῦ φίλον τὴν μετὰ τοῦ προξένου συνδιάλεξιν. Διαρκούσης τῆς συνομιλίας ὁ Ζωηρὸς ἐξετέλεσε πολλάκις ἐκ τῆς χαρᾶς τοῦ τὸ περιβόητον αὐτοῦ ἐπικίνδυνον ἄλμα.

— Λοιπὸν θὰ ζήσωμεν εἰς τὰ παρθένα δάση; ἠρώτησεν.

— Ναί, μικρὲ μου· καὶ θὰ τὰ καθαρίσωμεν μάλιστα.

— Καὶ με αὐτὰ τὰ χρήματα τί θὰ κάμετε;

— Χρειαζόμεθα διὰ νὰ κάμωμεν τὰς προπαρασκευάς μας καὶ ν' ἀγοράσωμεν ἐν μέρος τῶν ἀναγκαίων ἐργαλείων.

— Θὰ τὰ ἐξοδεύσητε ὅλα;

— Ἄγνοῦ· ἀλλ' ἔχομεν ἀπεριόριστον πῖστωσιν.

Ὁ Ζωηρὸς ἐφάνη σύννους πρὸς στιγμὴν.

— Αἱ λοιπὸν, μικρὲ! τί σκέπτεσαι; τὸν ἠρώτησεν ὁ Πινσὼν.

— Εἶσθε τόσο ἀγαθὸς, ὥστε θὰ σὰς κάμω μίαν παράκλησιν. Συγκατατίθεσθε νὰ μοὶ δώσητε τὰ διακόσια φράγκα, τὰ ὁποῖα μοὶ ἐχάρισαν οἱ ἐπιβάται τοῦ *Karadā*;

— Εὐχαρίστως, παιδί μου· ἀλλὰ τί τὰ θέλεις αὐτὰ τὰ διακόσια φράγκα;

— Θέλω νὰ τὰ ἀποστείλω εἰς τὴν δύστυχον θειά-Πίτζ· θέλω νὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἔχη φωτιὰ τὸν χειμῶνα.

Ὁ Πινσὼν ἠσπᾶσθη ἐκ νέου τὸν Ζωηρὸν καὶ τῷ ὑπεσχέθη νὰ ἀποστείλῃ ὄχι διακόσια, ἀλλὰ πεντακόσια φράγκα πρὸς τὴν ἀγαθὴν γραιάν.

Ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ὁ Πινσὼν καὶ ὁ Ζωηρὸς περιῆλθον πάντα τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα τῆς Βέρα-Κρούζ, ὅπως ἀγοράσωσι τὰ ἀναγκαῖα δι' αὐτοὺς ἐφόδια καὶ τὰ ἐργαλεῖα. Ὁ Πινσὼν ἔγραψε μακρὰν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην του καὶ πρὸς τὴν γραιάν του ὑπηρετίαν, παρακαλῶν αὐτὴν νὰ φροντίξῃ περὶ τῶν ὑποθέσεων του, τὰς ἐπιστολάς δὲ ταύτας παρέδωκεν εἰς τὸν πρόξενον, ὃν ἐπεφόρτισε νὰ τὰς ἀποστείλῃ διὰ πρώτης εὐκαιρίας. Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἀναγγελεύσας τῷ δὸν Ἀμβροσίῳ Ἀέροδο τῆς προσεχοῦς αὐτῶν ἀφίξεως, ὁ Πινσὼν καὶ ὁ Ζωηρὸς συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ προξένου ἐπεβίβασθησαν ἐπὶ μικρὰς ἡμιολίας, ἥτις ἔμελλε νὰ πλεύσῃ μέχρι τοῦ Ἀλθαράδου καὶ εἰσερχομένη ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ Παπαλοπαῦ, νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς δύο ἐπιβάτας μέχρι τοῦ σημείου τοῦ προορισμοῦ των. Ὁ Πινσὼν εἶχεν ἤδη συνειθίσει εἰς τὴν ἰδέαν τῆς νέας αὐτοῦ καταστάσεως, δὲν ἔπαυεν ὅμως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καταρῶμενος τὸν Βοαζολῆν. Ὁ δὲ Βίκτωρ Βριγῶ, ὁ ἐπιλεγόμενος Ζωηρὸς, ἠγαλλία βλέπων ἐκπληρουμένους τὰς ἐπιθυμίας του.

Ἡ ἡμιολία ἀπέπλευσεν τὸ φρούριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Οὐλλόα ἐξηφανίσθη εἰς τὸν ὀρίζοντα· τὸ πλοῖον πκρέπλε τὰς ἀκτὰς τοῦ Μεξικανικοῦ κόλπου καὶ τῶν ἐπιβατῶν ὁ λογισμὸς ἐστράφη

ἤδη πρὸς τὸ κτήμα Χερονιέρ, τελευταῖον σταθμὸν τοῦ παραδόξου αὐτῶν ταξιδίου.

Καὶ ὁ Φούλτων; καὶ ὁ Δάβις;

Ὁ Πινσὼν διεισφέρει ζωηρὰν τὴν μνήμην τῆς ἀγαθότητος τοῦ πλοίαρχου, τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τοῦ πληρώματός του καὶ ἐνδιεφέρετο περὶ τῆς τύχης των. Πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ εἰς Βέρα-Κρούζ, παρεκάλεσε τὸν πρόξενον νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ ὅ,τι τυχὸν ἤθελε μάθει περὶ τῶν δύο ἐχθρῶν. Τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν εἰς Χερονιέρ ἀφιξίν του ὁ μηχανικὸς ἔλαβεν εὐχάριστον ἄγγελμα, διότι ὁ πρόξενος, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Δάβις ἐξωσθησὶ ἐπὶ τῶν βορείων ἀνέμων πρὸς τὰ παράλια τοῦ Τεξᾶς ἐναυάγησε κατὰ τῶν σκοπέλων. Ἐλαυνόμενοι ὑπὸ φιλανθρωπίας ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦται τοῦ Φούλτωνος ἀποθέντες τὸ θανάσιμον μῖσος, ἐξέλιθκαν τὴν ζωὴν των εἰς κίνδυνον, ὅπως σώσωσι τὴν τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν, ὅπερ καὶ κατώρθωσαν. Ὁ πλοίαρχος ἀνεγνώρισε τότε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ὁ αἰχμάλωτος αὐτοῦ καταστάς πλοίαρχος τοῦ Δάβις ἦτο εἰς τῶν πρώτων αὐτοῦ ἐξαδέλφων, ἐν τῷ πληρώματι δὲ τοῦ πειρατικῆς πλοίου οἱ ναῦται τοῦ Φούλτωνος ἀνεύρου τὶς φίλον καὶ τὶς ἀδελφόν. Τοιαύτη ἡ ἀναπόφευκτος συνέπεια τῶν ἀνοσιῶν ἦτοι τῶν ἐμφυλίων πολέμων. Ὁ ἀδελφὸς φονεύει τὸν ἀδελφόν καὶ ὁ φίλος τὸν φίλον, ἐκάστη δὲ πληγὴ ἐν ταῖς τοιαύταις μάχαις πλήττει πρωτίστως τὴν κοινὴν μητέρα, τὴν πατρίδα.

Βλέπων τοιούτους αἰχμαλώτους ὁ πλοίαρχος ἠναγκάσθη νὰ μετατρέψῃ ἀπόφασιν καὶ ἀντὶ ν' ἀπαγγόνισῃ αὐτοὺς κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του, ἐμεσίτευσε παρὰ τῆ κυβερνήσει τῆς Ὀμοσπονδίας ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως αὐτῶν καὶ μετὰ χαρᾶς εἶδε τὰς ἱεσίας του εἰσακουσθείσας.

Ὁ δὲ Βοαζολῆς;

Θὰ ἴδωμεν ἄρα γε ἂν ἔμαθέ ποτε τὴν συνέχειαν τῆς ὀδυσείας τοῦ φίλου του;

Ἴσως.

ΘΗΡΑ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ

Ἐν Ἀφρικῇ θηρεύουσι τὸν ἐλέφαντα, οὐχὶ ὅπως ἀποκτῆσωσι πιστὸν ὑπρέτην, ἀλλ' ὅπως λάβωσι τοὺς χαυλιόδοντας αὐτοῦ. Ὡς ἐκ τούτου οὐδέποτε συλλαμβάνουσιν αὐτὸν ζῶντα. Τὸν φόνον δ' αὐτοῦ παρασκευάζουσι ποικιλοτρόπως.

Ἴδωμεν πρῶτον πῶς θηρεύουσιν αὐτὸν ἐν Νουβία.

Πρὸ πάντων οἱ θηρευταὶ δεόν νὰ γνωρίζωσιν ἀκριβῶς τὰς ἡμερησίας συνθηκίας τοῦ ἐλέφαντος, ὅν θὰ θηρεύσωσι, καθὼς καὶ τοὺς τόπους, εἰς οὓς συχνάζει. Μετὰ τοῦτο τοποθετοῦνται ἐντὸς τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων τῶν μεγάλων δένδρων, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ὁ ἐλέφανς θὰ διέλθῃ, καὶ ἀόρατοι καταδοκοῦσι τὴν προσέγγισίν του. Ὄταν δὲ τὸ ζῶον, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης δυσπιστίας, εὔρεθῇ ὑπ' αὐτοῦς, δραττόμενοι τῆς καταλληλοτέρας στιγμῆς

βυθίζουσι τὰς λόγχας των εἰς τε τὰ ὄμματα αὐτοῦ καὶ τὸν φάρυγγα. Ὁ τρόπος οὗτος ἴσως φανῆ στοιχειώδης, εἶνε ὅμως λίαν ἐπικίνδυνος, διότι, ἂν τὸ ζῶον τραυματισθῇ μόνον, δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐκριζώσῃ τὸ δένδρον, ἂν μὴ τοῦτο εἶνε ἀρκούντως στερεόν, ὅπως ἀνθέξῃ. Δυστυχῆς δὲ ὁ ἀσύνετος, ὁ κακῶς ὑπολογίσας τὰς ἀποστάσεις καὶ τοποθετηθεὶς ἐπὶ κλάδου, ὃν ὁ ἐλέφανς δύναται νὰ φθάσῃ. Ὁ θάνατός του εἶναι ἄφευκτος.

* *

Οἱ κάτοικοι τοῦ Σενναρ ἀκολουθοῦσιν ἄλλον τρόπον, δυνάμενον ἔτι μάλλον νὰ κινήσῃ τὴν περιεργίαν τοῦ ἀναγνώστου.

Δύο ἄνδρες ὅπως γυμνοὶ ἐπιβαίνουσιν ἵππου. Εἶναι δὲ γυμνοὶ, φοβούμενοι μὴ καὶ τὸ ἐλάχιστον ῥάκος περιπλέξῃ αὐτοὺς εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων καὶ τῶν θάμνων, ὅταν θὰ φεύγωσιν ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ εἰς τῶν ἵππέων φέρει ἐν τῇ δεξιᾷ μικρὰν ῥάβδον, κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς τοὺς χαλινούς, οὓς διευθύνει μετὰ μεγάλης προσοχῆς. Ὁ ἕτερος ὅπισθεν τοῦ πρώτου καθήμενος ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς πλάτειαν σπάθην, ἧς ὁ σίδηρος εἰς μῆκος δεκατεσσάρων δακτύλων εἶναι περιτετυλιγμένος διὰ σχοινίου, ὅπως ὁ φέρων αὐτὴν δύναται νὰ λαμβάνῃ τὰ μέρη ταῦτα διὰ τῆς δεξιᾶς χωρὶς νὰ τραυματισθῇ. Τὴν σπάθην ταύτην, καίτοι κοπτερὰν ὡς ξυρὸν, φέρει ἄνευ θήκης.

Μόλις ἀνακαλύψωσι τὸ ζῶον, ἀπασχολημένον εἰς τὴν βοσκὴν ὁ ὀδηγῶν τὸν ἵππον ὀρμαῖ κατ' αὐτοῦ κραυγάζων: «Εἶμαι ὁ... Ἴδου ὁ ἵππος μου καλούμενος... ἐφόνευσε τὸν πατέρα σου εἰς... καὶ τὸν πάππον σου εἰς... ἤδη ἔρχομαι νὰ φονεύσω καὶ σέ, ὅστις εἶται αὐτόχροημα ὄνος συγκρινόμενος πρὸς τὸν πατέρα σου». Ὁ ἵππεὺς πιστεύει πράγματι ὅτι ὁ ἐλέφανς ἐνοεῖ τοὺς λόγους τούτους, διότι ἐξαργυρωθεὶς ἐκ τοῦ θορύβου ζητεῖ νὰ τὸν πληξῇ διὰ τῆς προβοσκίδος του. Ἀντὶ ὅμως νὰ σωθῇ ὡς ἡδύνατο φεύγων, ὠθεῖ κατ' αὐτοῦ τὸν ἵππον, περιστρεφόμενον οὕτω ἀπαύστως καὶ πηδῶντα περὶ τὸ ζῶον. Ἐν τούτοις ὁ ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου καθήμενος ὀλισθαίνει ἀπαρητήρητος εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἐπωρελούμενος τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ ἐλέφανς προσπαθεῖ νὰ προσβάλλῃ τὸν ἵππον, πλήττει αὐτὸν λίαν ἐπιδειξίως ἄνωθεν τῆς πτέρνας καὶ κόπτει αὐτοῦ τὸν τένοντα, τὸν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις καλούμενον *teronta* τοῦ Ἀρχιλέως.

Τότε εἶναι ἡκινδυνώδης στιγμὴ, διότι ὁ ἵππεὺς δεόν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ὅπως ἀναλάβῃ τὸν σύντροφόν του, ὅστις πηδᾷ ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου. Ἐξ ακολουθοῦσι δὲ διώκοντες δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τοῦ ἵππου τοὺς ἄλλους ἐλέφαντας, ἂν κατορθώσωσι ν' ἀποκόψωσι πλείονας τοῦ ἐνὸς ἐκ τῆς ἀγέλης, φονεύοντες ἐξ αὐτῶν ἐνίοτε δύο καὶ τρεῖς. Ἄν ἡ σπάθην εἶναι λίαν κοπτερὰ καὶ ἂν ὁ θη-